

Vad ska du göra i påsk – läsa en deckare, kanske? Här kommer några lästips!

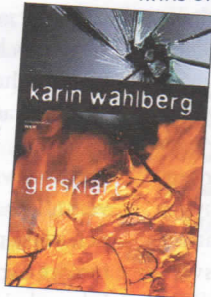
DECKARE. Med *Glasklart* (W&W) har Karin Wahlberg utkommit med sin åttonde bok om kriminalkommissarie Claes Claesson och hans hustru överläkaren Veronika Lundborg.

Här är det en uppklarad barn-domshistoria som följer med de drabbade långt upp i vuxen ålder och leder till både dramatik och våld.

Det är en lättläst bok med igenkända (för en som läst Wahlberg tidigare) personer: familjemedlemmar och arbetskamrater följer med från bok till bok.

Till skillnad från i många andra polisromaner finns det ingen utbrändhet, alkoholism eller cynism hos de beskrivna utan de är rätt helgjutna personligheter som lever acceptabelt bra liv.

Problemet med boken är att

den dels är lite slapp skriven – språket är löst (hon var en präktiga, de flinar och kläcker ur sig och klämmer fram) dels att det finns oredigerade fel (nej, det heter inte stadskyrka).

Dessutom, och det är allvarigare, följer boken formuler 1A vad gäller skälet till brottet (jag skall inte avslöja det men det är faktiskt ett ovanligt brott som är alltför återkommande i deckare numera) och även vad gäller den våldsamma upplösningen.

Jag är mycket förtjust i Karin Wahlbergs böcker, också för hennes personskildringar och skildringen av relationen mellan Veronika och Claes.

Tyvärr tonas detta ner denna gång och boken känns lite som ett hastverk. Men trots att vissa saker inte riktigt hänger ihop är det en trevlig bok för den som gillar Wahlberg.

Eva Bosved

DECKARE. I Sverige råder det ingen brist på duktiga kvinnliga deckarförfattare. Debutanterna står på kö och böckerna säljer som smör över hela världen. I synnerhet tyskarna verkar ha ett gott öga till våra kvinnliga författartalanger och tysk/svenska filmproduktionsbolag spottar ur sig den ena TV-serien efter den andra baserade på böcker av bland andra

Anna Jansson, Viveca Steen och **Mari Ljungstedt**. Även om få filmförsök nått några framgångar så märks ändå intresset för våra svenska deckare internationellt. En som sticker ut i mängden är **Kristina Ohlsson**. Som säkerhetspolitisk analytiker på Säpo är hon en udda fågel i skaran och trots sina förhållandevis unga 33 år känns hon mognare både i sitt berättande, sitt sätt att hitta djup i karaktärerna och i sitt språk, jämfört med många av hennes

kollegor i genren.

Änglavakter (Piratförlaget) är den fristående fortsättningen på de två tidigare böckerna om

Fredrika Bergman och hennes kollegor vid polisen i Stockholm och är också den bästa i serien. Huvudkaraktärerna känns mer befästa och Kristina Ohlsson kan koncentrera sig fullt på den fantastiska berättelse som *Änglavakter* är.

En ung kvinnlig student som varit försvunnen i två år hittas mördad i Midsommarkransen och en, sedan 30 år tillbaka, stum barnboks-författare verkar ha kopplingar till varandra. Men på vilket sätt?

Kristina Ohlssons *Änglavakter* är en snårigt komponerad historia som man ändå aldrig går vilse i och jag ser mycket fram emot att få läsa mer av henne.

Christina Andersson

DECKARE. Bästa kompisarna Nike Athena och Nico har lov från skolan. Hemma hos Nico får familjen ett meddelande från släktingar i Mordurien. Nicos farbror äger ett företag, Futura, som någon försöker ta ifrån honom med hjälp av ett mystiskt dokument. Det konstiga är att Nicos farbror Andreis namnteckning finns på dokumentet.

Nu ber han Nico och NA, som Nike Athena kallas, att hjälpa honom få tag på dokumentet. Det är upptakten till en märklig resa genom Europa med kidnappning, flykt, grekisk fest och en mystisk skugglik person som också är ute efter dokumentet.

Upplösningen blir spännande vilket inte minst NA och Nicos finurlighet bidrar till. Och hur hade namnteckningen hamnat på dokumentet? Det avslöjar vi inte, men det var smart.

Johnny Munkhammars *Sluggan och det mystiska dokumentet* (Yaaa förlag) är en bra och spännande bok för barn som ännu inte nått tonåren. Från upptakten i ett vindsrum i Gamla stan i Stockholm till upplösningen i det

fiktiva Mordurien där skurkar tagit makten genom att lura folket att rösta på dem, sätts barnen på många svåra prov.

Hoppas det blir fler böcker om Nike Athena och Nico.

Johannes Fröman
Jan Fröman

DECKARE. I en tid där deckare och thrillerromaner massproduceras i samma takt som Ikea-möbler, så är det sällan man hittar välskrivna och intelligentiga deckare bland horderna av skräp. Så glädjen blir stor när man hittar ett guldkorn som *Denna dödens kropp* (Norstedts). I sin sextonde bok om kriminalinspektören Thomas Lynley och hans assistent Barbara Havens låter **Elizabeth George** en sann historia ligga till grund för en del av intrigen.

Berättelsen om en ung kvinna som till synes helt oförklarligt försvinner från sitt hem och slutligen hittas brutalt mördad på en undanskynd kyrkogård någonstans i London, löper parallellt med berättelsen om

tre små pojkar som en dag skolkar från skolan och begår ett fruktansvärt brott.

De två historierna binds i slutet av boken samman och den gripande upplösningen lämnar inte läsarna besvikna.

Med sina genomarbetade historier och sitt fantastiska språk finns det få deckarförfattare som kan trollbinda sin publik och hitta en sådan dynamik i sina berättelser som Elizabeth George.

Karaktärerna Thomas Lynley, den udda personen Barbara Havens och de övriga i mordteamet på Scotland Yard ligger också till grund för en populär deckarföljetong i TV som vid flera tillfällen även har visats i Sverige.

Christina Andersson

